

Any 2010. Programa núm. 2

18 – 31 gener 2010

Filmoteca

de Catalunya

Luise Rainer

So long Roc!

Werner Herzog

Seminari: La llum al cinema

Els millors films de l'any

USA '70

Escenes de Bergman

Centenaris de Luise Rainer i Arthur Hunnicutt

El film del mes

Aula de cinema

► So long Roc!

Fa poc José Luis Cuerda ens presentava un alcalde, al qual els veïns del poble li deien: «Todos somos contingentes, pero tú eres necesario». Tanmateix, fins i tot els que són necessaris es jubilen, ja siguin alcaldes o directors de filmoteca, i aquest és el cas d'en Roc Villas, director de la Filmoteca de Catalunya fins al 31 de desembre de 2009. Roc Villas ha estat cineclubista, realitzador independent en formats subestandard, crític, encarregat de diverses sales d'exhibició, secretari del jurat dels premis de cinematografia del Departament de Cultura en totes les seves edicions, membre de comissions de valoració de projectes cinematogràfics, membre de Catalan Films and TV als festivals de Cannes '89, Berlín '91, Berlín '92, Berlín '93 i Berlín '98, col·laborador a diverses edicions del SITGES Festival Internacional de Cinema de Catalunya, membre de la seva comissió de programació el 1997 i 1998, director del mateix Festival en les edicions del 1999 i del 2000, i director de la Filmoteca de Catalunya des de l'abril del 2001.

Com a homenatge i comiat, l'Acadèmia del Cinema Català i la Filmoteca organitzen una taula rodona el dia 19 de gener a les 19:30 h, amb la presència del catedràtic i historiador Romà Gubern i Santiago Lapeira, membre de la junta directiva i responsable de Relacions Institucionals de l'Acadèmia del Cinema Català, i Roc Villas. Conclou la taula, projectarem el film *Los ojos de Ariana* (Ricardo Macián, 2008),

Roc Villas al 14è Festival du Cinéma Espagnol (Tolosa de Lenguaodoc, octubre 2009)

que si no heu pogut veure fins ara (no hi ha hagut gaires opcions) us el recomanem, perquè tracta el tema de la conservació del cinema i de la memòria històrica en una situació precisa; l'Afganistan contemporani, però inclou aspectes universals. ►

► Werner Herzog

Del 25 de gener al 25 de març, retorn massiu de l'obra de Werner Herzog, que serà projectada a Barcelona, Bilbao i València, amb la col·laboració fonamental del Goethe-Institut. Inicialment prevista per la tardor de 2009, la retrospectiva Herzog serà el primer gran cicle de l'any, amb quaranta films. El món de Herzog és fet de secrets, èxtasis, miratges, proeses, una personíssima mixtura d'allò més físic i allò més espiritual o esotèric. Un camí iniciàtic que serà presentat pel fotògraf Beat Presser, vell còmplice de Herzog en alguns films majors, com *Fitzcarraldo*. Juntament amb aquest programa editem un suplement amb textos que situen i valoren la potent i original personalitat de Herzog. ►

BILBOKO ARTE
EDER MUSEO
MUSEO DE BELLAS
ARTES DE BILBAO

GOETHE-INSTITUT
BARCELONA

MUSEO NAZIONALE DEL CINEMA
ROMA

GENERALITAT
VALÈNCIANA

IVDC La Filmoteca
CENTRE D'ESTUDIS I INVESTIGACIÓ CINEMÀTICA

► Centenaris de Luise Rainer i Arthur Hunnicutt

Quan José Luis Garci va recollir l'Oscar per *Volver a empezar* el 1983, ho va fer de les mans d'una actriu que llavors ja estava retirada i gairebé oblidada per les noves generacions. Era Luise Rainer. Doncs bé, aquesta senyora el 12 de gener va fer els 100 anys. Havia nascut a Alemanya, on va començar a treballar al cinema, però a principis dels anys 30 es va traslladar als Estats Units, on va continuar la carrera artística, per cert, ben curta i discreta, tot i haver rebut dos premis Oscar consecutius a la millor actriu: el 1937, per *The Great Ziegfeld* i el 1938 per *The Good Earth*, un dels seus films més destacats i el que hem escollit per retre-li homenatge. Va ser una notable defensora de la República espanyola; fet que no va ajudar gaire a difondre els seus films a Espanya, ateses les pressions de la dictadura franquista. L'altre actor que recordem en el centenari del seu naixement és Arthur Hunnicutt (1910-1979), un d'aquests secundaris de tota la vida, que de ben segur hem vist un munt de vegades, ja que té una llarguíssima trajectòria al cinema i televisió, però que segurament mai no identificaríem, tot i estar «al costat del protagonista», com deïem en aquell cicle que vam fer fa alguns anys. Ara, perquè això no passi, publiquem la seva foto i el podeu cercar a la pel·lícula de Jacques Tourneur que hem escollit, *Stars in My Crown*, en el personatge de «Chloroform Wiggins». ►

Arthur Hunnicutt

Fitzcarraldo de Werner Herzog

► La llum al cinema

La llum és l'element fonamental del cinema; és l'únic capaç d'arrencar-li el «secret sense paraules» de què parlava Bergman. La llum al cinema ha evolucionat enormement quant a les tècniques i materials, així com pel que fa a l'ús que en cada moment se n'ha fet, tant per donar cos a l'inexistent o fantàstic com per retratar el món tal com és, i tanmateix no sabem veure. Només després de creada la llum de l'escena ve l'enquadrament de l'espai, el temps de cada pla i el ritme de la seqüència en què s'agrupen. El paper dels directors de fotografia ha estat essencial en la configuració de les imatges memorables que han acompanyat els amants del cinema des de sempre. Icones perdurables.

En sis conferències il·lustrades amb fragments de films molt significatius de la història del cinema, i d'altres sessions amb projecció de films íntegres, el director de fotografia Tomàs Pladevall exposarà l'evolució dels estils en els directors de fotografia des dels orígens fins a l'actualitat: 1) Els primitius, 2) Els expressionistes, 3) Els clàssics, 4) Els moderns europeus, 5) Els moderns nord-americans i 6) Últimes tendències. Com a introducció, publiquem un suplement a càrrec de Tomàs Pladevall, AEC. Agraïments: Filmoteca Espanyola i Nacho Cerdà

Perfil de Tomàs Pladevall

Tomàs Pladevall (Sabadell, 1946). Enginyer tècnic titulat a estudis de Disseny Industrial a l'escola Massana de Barcelona. Diplomant en Direcció de Fotografia a l'Escola Oficial de Cinematografia (EOC) de Madrid, el 1972.

Ha treballat en 56 llargmetratges com a director de fotografia. Ha fotografiat més de 400 produccions curtes

► Els millors films de l'any

El cicle de les millors pel·lícules de l'any, segons les votacions dels crítics de la revista *Guía del Ocio BCN*, finalitza deixant pendents les projeccions de les pel·lícules *Malditos bastardos* i *Up*, encara en cartellera en el moment de tancar el programa. Es recuperaran tan aviat com sigui possible al llarg de l'any.

guíaocio
bcn

Almost blue

A les bones pel·lícules «musicals», la imatge no se supe dita a la música, i la càmera es toca com si fos un instrument més, que assaja la seva musicalitat en els ritmes del cinema, en el *tempo* de l'enquadrament, dels angles o de la llum. Al cinema, no s'hi ha de cercar una manera d'il·lustrar la música. Un *travèling*, una panoràmica veloç, un primer pla, duen el cinema a trobar el seu moviment musical com si fos una nota sostinguda, una vibració rítmica, una veu greu. John Cassavetes, més que no pas filmar el jazz, el va tocar amb una càmera de mà de 16 mm (és la idea que va veure Serge Daney, quan deia que Johan Van der Keuken feia *riffs* mitjançant les panoràmiques).

Qualsevol intent d'aproximar-se a la música des del cinema passa per l'exploració d'aquesta materialitat específica. I si Bruce Weber va fer una de les pel·lícules sobre el jazz més belles que hi ha, al retrat de Chet Baker des de la matinada fins a la penombra, va ser perquè va concebre el film com un estudi de la fotografia i de la seva capacitat de seducció.

És la història de com els nord-americans van ser els primers a veure que la fotogènia conté una forma d'història, de relat: la icona que neix i es forma iridescent, les seves possibilitats de canvi, la lluita per preservar-se, la seva destrucció. Els europeus no podrien mostrar la seva història mitjançant aquestes empremtes. El *crack-up*, més que no pas una expressió literària, és una imatge inventada per Hollywood; el rostre trencat i esmicolat precisament perquè ens deixa veure les restes d'un passat. Refer el relat de l'edèn mitjançant la història d'un paradís d'imatges que neixen, i la seva corrosió. Allò que Bruce Weber va fil-

(spots publicitaris, documentals i curts de ficció). Ha col·laborat en un centenar de programes (documentals i sèries) per a televisions de diversos països.

Ha dissenyat la llum d'obres de teatre a Barcelona i Madrid, i també de recitals, concerts i espectacles, així com de les dues gales d'entrega dels Goya dirigides per Rosa Mª Sardà. L'any 1992 va col·laborar en les cerimònies d'obertura i cloenda dels Jocs Olímpics i Paralímpics de Barcelona, com a director d'il·luminació de Manuel Hueriga als espectacles que es van celebrar a l'estadi olímpic. Des dels anys vuitanta treballa també com a dissenyador d'il·luminació arquitectònica.

És professor en diferents universitats i centres docents, en l'àmbit de la direcció de fotografia. Imparteix seminaris i dirigeix un Màster internacional anual a l'ESCAC (Escola de Cinema i Audiovisuals de Catalunya). L'any 1984 va publicar el diccionari *Video Terminology* (en anglès, català i castellà) i ha redactat diversos textos sobre cinematografia.

És expresident de l'AEC, l'Associació Espanyola de Directors de Fotografia; membre de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques d'Espanya; soci fundador de la recentment creada Acadèmia del Cinema Català, i membre de l'EFA (European Film Academy).

Ha estat guardonat dues vegades per la Generalitat de Catalunya com a Millor Tècnic Cinematogràfic, els anys 1986 i 1987. L'any 1988, li fou atorgat el Prisma AEC, premi dels directors de fotografia espanyols al millor treball en llargmetratge, per *Tren d'ombres*; i el premi Sant Jordi 1999 a la millor contribució a la cinematografia espanyola.

És col·laborador de la Filmoteca de Catalunya en l'àmbit de laboratori per a la restauració i preservació fotogràfica i digital de pel·lícules. ►

mar és una història, un relat sobre la imatge de Chet Baker, sobre les seves fotografies, i no tant sobre la seva vida.

LET'S GET LOST és una recerca del muntatge, o de com la relació entre dues imatges genera una tercera imatge, que no veiem, però que podem sentir. És el treball de muntatge, que Godard sempre va reivindicar. La primera imatge és la del rostre jove i atractiu de Chet Baker, a principis dels cinquanta: el músic té vint anys, és un trompetista precoç i prodigiós, les imatges dels clubs en blanc i negre apareixen aureolades com les taques daurades d'un retaule. Una imatge de la bellesa, o d'esplendor. Després, la imatge de la davallada i de la pèrdua: Chet Baker als vuitanta, el seu temps present—erosionat, abraçiu— filmat per Weber. El rostre, un paisatge d'abismes: l'any 1968, Chet Baker va ser apallissat i va perdre totes les dents. Vint anys més tard, el seu rostre, el d'un home corroït per les drogues, és gairebé una desfiguració d'aquella primera imatge. Un cartell ens dirà que, poc després del rodatge, Chet Baker va morir en caure d'una finestra d'un hotel d'Amsterdam. El cinema sempre vol conservar una mica més les coses, només que, de vegades, tan sols li queda el romanent. La segona imatge de Chet Baker és una imatge d'allò que sobreviu.

Un costat a l'ombra

Des del principi, Bruce Weber ens mostra les dues imatges, 1953-1988, i treballa la reverberació, l'obstinació d'una imatge per sota —o per damunt— de l'altra. Es tracta d'una relació d'equilibri entre totes dues: no hi ha una imatge més forta que l'altra. Hauria estat molt banal dramatitzar el final d'una vida, l'ocàs, voler explicar-lo, situarlo en detriment o com enyorança d'un passat innocent. Tot i això, allò que veiem en l'extenuació d'aquell rostre, en el seu degoteig de paraules, ens desborda, ens duu cap al límit de la nit i la seva intensitat, un *souvenir* en temps presents i gairebé melancòlics: la platja de Santa Mònica, una carretera fosca, la brisa. La imatge de Baker es capaç de crear una seducció (una imatge que propicia una atracció: d'altres imatges, d'altres cossos, de la ima-

► Escenes de Bergman

El 20 de gener el Teatre Nacional de Catalunya estrena el muntatge *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda*, que, amb dramaturgia i direcció de Marta Angelat, adapta dues famoses pel·lícules d'Ingmar Bergman (aquí estrenades com *Secretos de un matrimonio* i *Sarabanda*). Nosaltres oferim la possibilitat de revisar les pel·lícules esmentades en dues úniques projeccions cadascuna, que tindran lloc els dies 23 i 24 de gener. El muntatge teatral està interpretat per Marta Angelat, Aina Clotet, Miquel Cors, Mònica López i Francesc Orella i romandrà a la Sala Petita del TNC fins al 28 de febrer. Per a més informació podeu consultar www.tnc.cat ►

► USA '70

Punt i final per aquest cicle que ens ha acompanyat des de mitjan desembre passat. Gaudirem de cineastes com ara Steven Spielberg, Martin Scorsese (plenament actius avui dia i consagrats com grans autors mediàtics), Monte Hellman i Arthur Penn, retirats o semiretirats de l'ofici. Agraïments: Svenska Filminstitutet-Cinemateket i Nacho Cerdà. ►

► El film del mes

Teniu dues darreres oportunitats de veure el film de Vincente Minnelli, *The Cobweb*. ►

Revolutionary Road de Sam Mendes

ginació de l'espectador) perquè conté una història, mai del tot visible, sempre amb un costat a l'ombra. Va ser la gran idea d'Orson Welles sobre la mitologia americana: per tal de fer un retrat, cal cercar-ne tots els angles, muntar-los entre ells, i advertir aleshores que tots els reflexos no fan més clara, ni més fàcil de copsar, una imatge en fugida permanent. Més que no pas la vida de Baker, la vida de les seves imatges, una espècie de visió de l'àlbum de fotos com una història de família, de filiacions: el film no s'està de propiciar una comparació cruel entre Baker i els seus fills, succedanis perduts i pàl·lids, desproveïts de la flama del pare, ni eludeix el fet que les dones que se li van apropar ho van fer sobretot perquè primer van veure la seva imatge i se'n van enamorar.

Història de l'ascens de Chet Baker, l'any 1950, de la seva formació com a icona; història del seu enfonsament i de la seva ruïna. Com s'ho fa Weber perquè sorgeixi aquella reverberació, aquella forma d'entendre o d'enfonsar totalment un rostre que volem continuar veient? Entre les dues primeres imatges, la imatge del passat i la imatge del futur (perquè les imatges que el cineasta filma en present són premonitòries, són un vel o gairebé un sepulcre), sorgeix una tercera imatge, en què el cinema (la càmera) toca veritablement la música de Chet Baker. I aquest és l'únic treball possible per al cinema: no convertir Chet Baker en un relat de xafarderies per a una biografia, sinó mostrar-lo. Primer, van ser les imatges.

Gonzalo de Lucas (Cahiers du Cinéma España, núm. 26, setembre 2009) ►

DILLUNS 18

17:00

Els millors films de l'any:
Let's Get Lost / Let's get lost
Bruce Weber, 1988. EUA. VOSE. 119'

Documental de gran bellesa sobre el trompetista de jazz Chet Baker dirigit pel prestigiós fotògraf Bruce Weber. Guanyador del Premi de la Crítica al Festival de Venècia de 1989, s'ha estrenat a les nostres pantalles amb vint anys de retard. «No, no és un documental sobre Chet, és el retrat d'un món molt més feliç, on el jazz, Europa i pecar eren el vici d'una llibertat no condicionada encara pels estralls definitius d'un futur, ara que ha perdut el dret a saber viure morint, i a morir vivint. Una pel·lícula de per a la gent emancipada. Gran cinema i fum gran en blanc i negre» (Alex Gorina - *Guia del Ocio BCM*).

Repetició el dia 21.

19:30

Seminari: la llum al cinema:

Confèrència de Tomàs Pladevall: Els primitius

Entrada lliure

22:00

Seminari: la llum al cinema.

Broken Blossoms / Lliris trencats

David Wark Griffith, 1919. Int.: Lillian Gish, Richard Barthelmess, Donald Crisp, Arthur Howard, Edward Peil. EUA. Muda, amb retols en català. 88'

Un dels films rupturistes de l'obra de Griffith. *Broken Blossoms* deixa el registre èpic per simplificar l'acció i centrar-se en tres personatges, amb una posada en escena molt lligada als ritmes dels actors i una atmosfera anticipant de germanitzacions futures. «Rodada íntegrament a l'estudi, la il·luminació del decorat de *Broken Blossoms* fou complementada mitjançant el pintat de certes parts de l'escena (com es feia al teatre), les quals havien d'aparèixer completament fosques, amb l'objectiu que aquest espai semblés més real. Això obligava a utilitzar contínuament una il·luminació artificial. Griffith pretenia reconstruir l'atmosfera del Limehouse londinenc. Hendrick Sartov fou l'encarregat dels efectes especials i la fotografia dels primers plans. Es va servir de les aberracions òptiques de les lents per crear una imatge desenfocada, una tècnica habitual dels anys 20. Per als primers plans utilitzava teleobjectius i llums molt direccionals per il·luminar el rostre dels actors. Amb la combinació de les dues tècniques, l'efecte visual que s'aconseguia era el d'una màxima separació del personatge respecte del fons de l'escena. Aquesta mena d'il·luminació tenia una funció expressiva i remarcava la tensió dramàtica. A *Broken Blossoms*, assistim a un fort contrast en la utilització de la il·luminació dels plans de conjunt, plans generals i plans de situació davant dels primeríssims plans, primers plans i plans mitjans» (José Javier Marzal).

Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda

DIMARTS 19

17:00

Els millors films de l'any:
Revolutionary Road / Revolutionary Road

Sam Mendes, 2008. Int.: Leonardo DiCaprio, Kate Winslet, Michael Shannon, Kathy Bates, Zoe Kazan, Dylan Baker. EUA. VOSE. 120'

Revolutionary Road és un incisiu retrat d'un matrimoni nord-americà vist a través dels ulls de Frank i April Wheeler. El relat que fa Richard Yates (autor de la novel·la) de la Nord-amèrica dels anys 50 planteja una pregunta que ha repercutit des d'aleshores en les relacions modernes: poden dues persones trencar la seva rutina sense trencar la relació que hi ha entre elles? Frank i April sempre s'han considerat especials, diferents i preparats, i desitgen viure la vida d'acord amb els ideals més elevats. Així que, quan es traslladen a la nova casa de Revolutionary Road, declaren la seva independència vers la inèrcia suburbana que els envolta i decideixen no deixar-se atrapar mai per les restriccions socials de la seva època. Malgrat el seu encant, bellesa i irreverència, els Wheeler descobreixen que s'estan convertint exactament en allò que no volien. «*Revolutionary Road* no és perfecta per la descripció superficial d'alguns secundaris, però està a prop de ser-ho per una altra raó: la superba composició de la parella principal i un tractament formal enfocat a no posar-se per sobre d'ells. Mendes i el guionista Justin Haythe encaixen en els diàlegs de la parella, magníficament interpretada per Winslet i DiCaprio, tot el que en llibre està formulat en pensaments de cadascun sobre com respondrà l'altre. Els gestos i discussions dels Wheeler parlen amb aclaparadora lucidesa de la felicitat, el desajustament de la vida aconseguida i la somniada, la projecció en l'altre de les pròpies pors i, sobretot, de la sospita d'estar més enamorat de la possibilitat que dels fets» (Desirée de Fez - *Guia del Ocio BCM*).

Repeticions els dies 20 i 22.

19:30

So long Roc!
Los ojos de Ariana
Ricardo Macián, 2008. Espanya. VOSE. 92'. Projectió en Betacam digital.

El film és un documental apassionant que explica els esforços fets per un grup de treballadors d'Àfgan Film (la Filмотeca afgana) per salvaguardar el patrimoni filmic del país de la ferocitat dels talibans, els quals volien arrasar totes les imatges. Com a exemple més significatiu d'aquesta política de destrucció massiva del patrimoni, el film comença amb les imatges que recullen la destrucció de les estàtues dels budes gegants de Bamian. El cineasta Mirwais Rekab és el fil conductor del relat, que inclou entrevistes amb aquells que es van jugar la vida en nom del patrimoni filmic, així com fragments d'alguns vells films afganesos.

Amb la presència de Roc Villas, Romà Gubern i Santiago Lapeira.

22:00

USA 70:
1941 / 1941

Steven Spielberg, 1979. Int.: Dan Aykroyd, Ned Beatty, John Belushi, Lorraine Gary, Murray Hamilton, Christopher Lee, Tim Matheson, Toshiro Mifune, Warren Oates, Robert Stack, Nancy Allen. EUA. VOSC. 118'

«La broma més cara, l'exabrupte més luxós que un realitzador ha adreçat a la seva mare pàtria, Hollywood. Spielberg parteix d'una premissa molt simple: com més gags i més dessassenyats, millor. Persecucions a la manera de Keystone Cops, escenes concebudes per Chuck Jones, pare de Bugs Bunny, 1941 és el *Helzapoppin* dels setanta, un *super-show*. Spielberg, càustic, descriu el seu film com un malson de Robert Altman. Com a punt de partida, una idea basada en un fet real, poc temps després de Pearl Harbour, un submarí japonès bombardejava una refinaria californiana, produïa alguns desperfectes, desencadenava el pànic i desapareixia. Spielberg, de 30 anys, Robert Zemeckis i Robert Galt, de 27 anys, s'han inspirat en aquest episodi per concebre la seva comèdia, que situen al Nadal de 1941 [...] Mogut per una ràbia insensata, Spielberg construeix la joguina més cara del món i la trenca. D'on li ve aquest furor desaparegut de la pantalla després de Mack Sennett? Ni un cotxe, ni una casa, ni un objecte s'escapen de la massacre. Els instants de respir són pocs. Una gran roda de fira il·luminada s'allibera i roda cap al mar. El ninot d'un ventríloc parla, parla... I curiosament s'assembla a Spielberg: un general amb les llàgrimes als ulls recita els diàlegs de *Dumbo*. La lògica trontolla, les lleis elementals de la narració són engedagades a rodar. Spielberg fa el seu psicoanàlisi, la seva declaració de guerra, la seva proclamació d'independència, la seva nit de Walpurgis» (François Forrestier).

Repetició el dia 30.

DIMECRES 20

17:00

Aula de cinema:
Citizen Kane / Ciutadà Kane
Orson Welles, 1941. Int.: Orson Welles, Joseph Cotten, Everett Sloane, Dorothy Comingore, Ray Collins, Paul Stewart, Ruth Warrick, Erskine Sandford, Agnes Moorehead, Harry Shannon, George Coulouris, William Alland. EUA. VOSC. 117'

Amb aquesta història, inspirada en la biografia del magnat de la premsa nord-americana William Randolph Hearst, Orson Welles va realitzar un dels debuts més sonats de la història del cinema, l'estètica del qual revolucionà. El director va treballar amb actors de la seva companyia teatral del Mercury Theater, la major part dels quals van debutar al cinema amb aquesta pel·lícula.

19:15

Els millors films de l'any:
Revolutionary Road / Revolutionary Road
Sam Mendes, 2008. Int.: Leonardo DiCaprio, Kate Winslet, Michael Shannon, Kathryn Hahn, David Harbour, Kathy Bates, Zoe Kazan, Dylan Baker, Richard Easton, Jay O. Sanders. EUA. VOSE. 120'

Vegeu el comentari del dia 19.

21:30

USA 70:
Little Big Man / Petit gran home
Arthur Penn, 1970. Int.: Dustin Hoffman, Faye Dunaway, Martin Balsam, Richard Mulligan, Chief Dan George, Jeff Corey, Jean Peters, Amy Eccles. EUA. VOSC. 140'

Amb guió de Calder Willingham, el *western* més popular dels rodats per Penn ens explica la història del teòricament únic supervivent de la batalla de Little Big Horn —on els indians van eliminar el general Custer i el seu exèrcit— i la seva posterior convivència amb el poble indi. El film es va considerar un *western* proindi, malgrat la càrrega paròdica que conté en alguns moments.

Repetició el dia 29.

DIJOUS 21

17:00

Centenari d'Arthur Hunnicutt:
Stars in My Crown / Estrelles a la meua corona

Jacques Tourneur, 1950. Int.: Joel McCrea, Ellen Drew, Dean Stockwell, Alan Hale, Arthur Hunnicutt, James Mitchell, Lewis Stone, Amanda Blake, Ed Begley, Juano Hernández. EUA. VOSC. 86'

Un pastor s'estableix amb la seva família a una ciutat de Tennessee i haurà d'enfrontar-se a problemes tan diferents com una epidèmia o l'actuació del Ku Klux Klan. «És la vida en una petita ciutat, feta de coses petites que cobren una gran importància» (Jacques Tourneur). Arthur Hunnicutt interpreta el personatge Chloroform Wiggins amb la seva incorregible manera de caminar rústica i el seu accent regional, els quals van fer d'ell un gran especialista en personatges originaris del camp.

19:00

Els millors films de l'any:
Let's Get Lost / Let's get lost
Bruce Weber, 1988. EUA. VOSE. 119'

Vegeu el comentari del dia 18.

21:30

Centenari de Luise Rainer:
The Good Earth / La bona terra
Sidney Franklin, 1937. Int.: Paul Muni, Luise Rainer, Walter Connolly, Tilly Losch, Charley Grapewin, Jessie Ralph, Soo Yong, Keye Luke, Roland Liu, Suzanna Kim, Ching Wa Lee. EUA. VOSC. 138'

El film està basat en la novel·la èpica de la premi Nobel Pearl S. Buck. Narra les vicissituds d'un camperol xinès, el qual ha de lluitar per mantenir la seva cada cop més nombrosa família durant la difícil situació política i econòmica que travessa el país. Clifford Odets en va extreure una obra teatral estrenada a Broadway i interpretada per la seva muller, Luise Rainer. Irving Thalberg, cinc anys més tard, la va produir per a la MGM amb els populars actors Paul Muni i la mateixa Rainer, que, juntament amb el director de fotografia Karl Freund, obtindria un Oscar i repetiria així el guardó que havia guanyat un any abans amb *El gran Ziegfeld*. El mític productor, responnent a la pregunta d'un crític que volia saber per què el film no estava protagonitzat per actors orientals, va respondre: «Jo sóc en el negoci de crear il·lusions».

DIVENDRES 22

17:00

El film del mes:
The Cobweb / La tela de araña
Vincente Minnelli, 1955. Int.: Richard Widmark, Lauren Bacall, Charles Boyer, Gloria Grahame, Lillian Gish, John Kerr, Susan Strasberg, Oscar Levant, Tommy Rettig, Paul Stewart, Jarma Lewis, Adele Jergens, Edgar Stehli. EUA. VOSE. 134'

Un gran repartiment i una gran utilització del cinema-mascope i el color caracteritzen aquest elegant melodrama de temàtica psicoanalítica, basat en la novel·la de William Gibson, i que ens apropa a les tensions que hi ha entre el personal d'una clínica mental, on els pacients semblen més sans que no pas els metges.

Repetició el dia 25.

19:30

USA 70:
Two-Lane Blacktop / Carretera asfaltada en dues direccions

Monte Hellman, 1971. Int.: James Taylor, Warren Oates, Laurie Bird, Dennis Wilson, David Drake, Richard Ruth, Rudy Wurlitzer, Jaclyn Hellman, Bill Keller, Harry Dean Stanton. EUA. VOSC. 102'

A bord d'un vell Chevrolet, dos nois recorren les carreteres nord-americanes a la recerca de competicions clandestines. Una *road-movie* en tota regla: el viatge és el que compta. Un film estrany i inoblidable. «L'atzar i la indiferència són el motor d'aquest film que passa comptes, insensiblement, amb l'antic cinema de diferència aguda i de necessitat mortal [...] Visiblement, per a Monte Hellman, la noció del passat, del record, de la reconstrucció de vidèes anteriors cremades és una cosa simplement ridícula. La imatge final de la pel·lícula cremant-se, vol dir: ¡bé! Un film és un film, i també una espècie de record. Això no és res més que una cinta de cel·luloide inflamable» (Pascal Bonitzer).

Repetició el dia 23.

22:00

Els millors films de l'any:
Revolutionary Road / Revolutionary Road

Sam Mendes, 2008. Int.: Leonardo DiCaprio, Kate Winslet, Michael Shannon, Kathryn Hahn, David Harbour, Kathy Bates, Zoe Kazan, Dylan Baker, Richard Easton, Jay O. Sanders. EUA. VOSE. 120'

Vegeu el comentari del dia 19.

DISSABTE 23

17:00

USA 70:
Two-Lane Blacktop / Carretera asfaltada en dues direccions

Monte Hellman, 1971. Int.: James Taylor, Warren Oates, Laurie Bird, Dennis Wilson, David Drake, Richard Ruth, Rudy Wurlitzer, Jaclyn Hellman, Bill Keller, Harry Dean Stanton. EUA. VOSC. 102'

Vegeu el comentari del dia 22.

19:00

Escenes de Bergman:
Scener ur ett äktenskap / Secretos de un matrimonio

Ingmar Bergman, 1973. Int.: Liv Ullmann, Bibi Andersson, Erland Josephson, Jan Malmsjö, Gunnel Lindblom, Anita Wall. Suècia. VOSE. 168'

La crisi d'un matrimoni. Un fet habitual. Però poques vegades el cinema ha penetrat amb tanta intensitat en el tema, sense més eines de les essencials: un parell d'actors, un menjador i una conversa quotidiana, per exemple. Si bé va ser rodada per a la televisió amb una durada de cinc hores, va tenir una reducció cinematogràfica autoritzada per Bergman mateix.

Repetició el dia 24.

22:00

Escenes de Bergman:
Saraband / Saraband

Ingmar Bergman, 2003. Int.: Liv Ullmann, Erland Josephson, Börje Ahlstedt, Julia Dufvneius, Gunnel Fred. Suècia-Itàlia-Finlàndia-Dinamarca-Àustria-Alemanya. VOSE. 107'. Projectió en DVD

«L'últim film de Bergman, el seu testament definitiu, l'obra confessional final d'un creador, que als 87 anys roman com la veu que ha depurat gran part de la nostra cultura occidental, i com qui millor ha esguardat el rostre humà. *Saraband* és un altre dels seus treballs per a la televisió (vint des de 1957) i, altra vegada, la conjunció de les nobles arts de l'esperit (la novel·la del segle XIX, el teatre eslaus, el cinema de l'angoixa de Hitchcock i la música minimalista real del barroc). A *Saraband*, les imponents explosions del dia i de la nit, l'aparença i l'interior, el present educat en els temps del passat, el retrat, la solitud, la impossible autosuficiència, la cara i l'ànima s'abracen i flueixen a través de la més bella, difícil i, per tant, lliure de les obres musicals: la sarabanda de la suite per a cello número 5 en do menor de Johann Sebastian Bach. Mai havia tingut tan clar que cinema i música són el mateix; el mateix crit, el mateix xiuxiueig, el mateix rictus, passions afins, creacions de i per al temps, el mateix lapsus que em convenc, davant de la imminència desaparició, Bergman s'acomiada florint de nou: *Saraband* després de la fuga que és tota una vida, és un *Da Capòl* terminant i determinant, la més ingènua i jove de les *operes primes* greus d'aquest misteri anomenat vida, que és constant renaixement» (Àlex Gorina).

Repetició el dia 24.

DIUMENGE 24

17:00

Sessió infantil:
Fred Quimby i la MGM: Tom i Jerry / Tex Avery
EUA. VO. 60'

El programa inclou els films següents: *Magical Maestro* (1952), *That's My Pup* (1953), *Dog House* (1952), *Little Johnny Jet* (1953), *Deputy Droopy* (1954), *Saturday Evening Puss* (1947), *Fit To Be Tied* (1952) i *One Cab's Family* (1952).

19:00

Escenes de Bergman:
Saraband / Saraband

Ingmar Bergman, 2003. Int.: Liv Ullmann, Erland Josephson, Börje Ahlstedt, Julia Dufvneius, Gunnel Fred. Suècia-Itàlia-Finlàndia-Dinamarca-Àustria-Alemanya. VOSE. 107'. Projectió en DVD

Veure comentari del dia 23.

21:00

Escenes de Bergman:
Scener ur ett äktenskap / Secretos de un matrimonio

Ingmar Bergman, 1973. Int.: Liv Ullmann, Bibi Andersson, Erland Josephson, Jan Malmsjö, Gunnel Lindblom, Anita Wall. Suècia. VOSE. 168'

Veure el comentari del dia 23.

DILLUNS 25

17:00

El film del mes:

The Cobweb / La tela de araña
Vincente Minnelli, 1955. Int.: Richard Widmark, Lauren Bacall, Charles Boyer, Gloria Grahame, Lillian Gish, John Kerr. EUA. VOSE. 134'

Vegeu el comentari del dia 22.

19:30

Seminar: la llum al cinema:

Conferència de Tomàs Pladevall: Els expressionistes

Entrada lliure

22:00

Seminar: la llum al cinema:

Faust - Eine deutsche Volkssage / Faust
F.W. Murnau, 1926. Int.: Gösta Ekman, Emil Janjnings, Camilla Horn, Frieda Richard. Alemanya. Muda, amb rètols en català. 110'

La versió que Murnau va fer del mite de Faust, inspirant-se en les obres de Goethe, de Marlowe i en les velles llegendes alemanyes, ha restat, per sempre més, com un dels més bells films pictòrics mai realitzats. «Per a la il·luminació de Faust la idea base és la utilització del clarobscur proper a la pintura de Rembrandt. La lluita constant entre la llum i l'ombra, el bé i el mal, determina l'estil del film, on les llums s'enfronten amb les ombres dures que embolcalen la imatge. Els vestits, molt clars o molt foscos, segueixen el mateix mecanisme simbòlic. Vestits blancs per a la Margarita adolescent; negres pel dol del germà, per marcar la culpa i sobretot el seu dolor, i grisos per mostrar el seu enfonsament [...] A Faust el pas de l'ombra a la llum pot ser utilitzat en diversos sentits dramàtics. Un personatge que roman a l'ombra té intencions ocultes. Si s'aparta a l'ombra, oculta el seu rostre i inquieta atès que no en podem veure l'expressió. Si surt a la llum pot revelar les seves intencions. El film és una lluita de Faust contra ell mateix. El costat dolent, l'ombra, el dimoni viu en l'home, i n'alimenta i satisfà els desitjos. Faust lluita entre el bé i el mal, però Faust ho fa tot per amor i l'amor està per sobre del bé i el mal» (Luciano Berriatúa).

Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda

DIMARTS 26

17:00

Werner Herzog:

Herakles / Herakles

Werner Herzog, 1962. Int.: Reinhard Lichtenberg. RFA. VOSE. 12'

El primer treball de Herzog és un curtmetratge experimental, un exercici de muntatge, amb imatges d'atletes culturistes que exhibeixen els seus músculs amb l'acompanyament de música cool/de jazz. Els rètols que apareixen de tant en tant confirmen que estem davant d'un dels escassos exercicis d'ironia del cineasta.

Lebenszeichen / Signos de vida

Werner Herzog, 1967. Int.: Peter Brogle, Wolfgang Reichmann, Athina Zacharopoulou, Wolfgang Strumpf, Henry van Lyck. RFA. VOSE. 92'

Durant la Segona Guerra Mundial, tres soldats alemanys són enviats a una illa grega per passar-hi la convalescència. Allà, un d'ells embogeix progressivament. «Per oposició al clàssic film de guerra fet de soroll i fúria, *Signos de vida* és una obstinada recreació de la bogeria del silenci» (J.E. Lahosa).

Repetició el dia 27.

19:00

Werner Herzog:

Fitzcarraldo / Fitzcarraldo

Werner Herzog, 1980-1981. Int.: Klaus Kinski, Claudia Cardinale, José Lewgoy, Miguel Ángel Fuentes, Paul Hittscher, David Pérez Espinoza, Peter Berling. RFA. VOSC. 158'

Un visionari vol construir un teatre d'òpera enmig de la selva amazònica i explotar, alhora, el caudal d'una regió inexplorada. «I així va néixer el projecte del film: meitat un desafiament a les lleis de la gravitació, meitat un desafiament als paràmetres de la raó; un projecte concebut contra les lleis de la natura. Ningú no hi creia, en això. Em consideraven més boig i més irracional que el protagonista mateix» (Werner Herzog).

Amb la presència de Beat Presser.

VO. Versió original - **VC.** Versió catalana - **VE.** Versió espanyola - **VOSC.** Versió original amb subtítols en català - **VOSE.** Versió original amb subtítols en espanyol - **SD.** Sense diàleg. Subtitulatge electrònic: SAVINEN. **Preus:** **Entrada:** 2,70 € - Carnet jove, Club d'Actors de Museu del Cinema de Girona, jubilats, aturats, carnet familiar i sessió infantil: 2 €. Membres del Club Super3, entrada gratuïta a les sessions infantils. Carnet Club TR3SC: una sola sessió 2 €, film del mes: gratuït. **Abonaments:** 50 entrades: 50 €, 10 entrades: 18 €. Les durades que s'indiquen són aproximades.

22:00

Werner Herzog:

Letzte Worte / Últimas palabras

Werner Herzog, 1967-1968. RFA. VOSE. 13'

«Aquest és el meu millor film [...] És realment com una irrupció, una ruptura» (Werner Herzog).

Massnahmen gegen Fanatiker / Precauciones contra los fanáticos

Werner Herzog, 1968. Int.: Peter Radenkovic, Mario Adorf, Hans Tiedemann, Herbert Hiseel, Peter Schamoni. RFA. VOSE. 11'

Irònica divagació sobre la tolerància i la repressió, protagonitzada per un ancià manc que es declara protector dels cavalls i es baralla amb tothom a l'hipòdrom de Munic, i es capfica a justificar les seves idees davant de la càmera.

Fata Morgana / Fata Morgana

Werner Herzog, 1968-1970. Int.: Wolfgang von Ungern-Sternberg, James William Gledhill, Eugen des Montagnes. RFA. VOSE. 79'

«El desert és un paisatge en trànsit o, si es vol, no és tampoc un paisatge, sinó el "sonni" d'un paisatge, la seva transformació en alguna cosa que abans no s'havia vist encara, la imatge "nova" o la realitat vista d'una forma nova, transposada, vertadera, però també fruit del malson, la realitat de *Fata Morgana*» (Werner Herzog). Aquest documental ha estat rodant en bells paratges del desert del Sàhara, Kenya, Tanzània i les illes Canàries, entre d'altres llocs.

Repetició el dia 27.

DIMECRES 27

17:00

Aula de cinema:

Shadow of a Doubt / La sombra de una duda

Alfred Hitchcock, 1943. Int.: Joseph Cotten, Teresa Wright, MacDonald Carey, Patricia Collinge, Henry Travers, Hume Cronyn, Wallace Ford. EUA. VOSE. 108'

Un home aparentment honorable arriba a un poblet per visitar la seva família. En realitat és un assassí de vídues riques. Aviat la seva neboda començarà a tenir sospites vers el seu oncle que xocaran amb l'admiració que sent per ell. «Aquesta és, juntament amb *Psycho*, una de les seves escasses pel·lícules, en què el personatge principal és el dolent i el públic simpatitza molt amb ell...» (Truffaut). «...Probablement, i a més a més, és un assassí idealista» (Alfred Hitchcock).

19:30

Werner Herzog:

Letzte Worte / Últimas palabras

Werner Herzog, 1967-1968. RFA. VOSE. 13'

Massnahmen gegen Fanatiker / Precauciones contra los fanáticos

Werner Herzog, 1968. Int.: Peter Radenkovic, Mario Adorf, Hans Tiedemann, Herbert Hiseel, Peter Schamoni. RFA. VOSE. 11'

Fata Morgana / Fata Morgana

Werner Herzog, 1968-1970. Int.: Wolfgang von Ungern-Sternberg, James William Gledhill, Eugen des Montagnes. RFA. VOSE. 79'

Vegeu el comentari del dia 26.

22:00

Werner Herzog:

Herakles / Herakles

Werner Herzog, 1962. Int.: Reinhard Lichtenberg. RFA. VOSC. 12'

Lebenszeichen / Signos de vida

Werner Herzog, 1967. Int.: Peter Brogle, Wolfgang Reichmann, Athina Zacharopoulou, Wolfgang Strumpf, Henry van Lyck. RFA. VOSE. 92'

Vegeu el comentari del dia 26.

DIJOURS 28

17:00

USA 70:

Blue Collar / Blue Collar

Paul Schrader, 1977. Int.: Richard Pryor, Harvey Keitel, Yaphet Kotto, Ed Begley, Jr., Harry Bellaver, George Memmoli, Lucy Saroyan, Lane Smith, Cliff De Young, Borah Silver, Chip Fields, Harry Northup, Leonard Gaines. EUA. VOSE. 109'. Projectió en DVD

La locució anglesa *white collar* es refereix als em-

pleats d'oficina; és a dir, una classe mitjana treballadora que es vesteix amb coll blanc i corbata. En contraposició, els obrers van a les seves fàbriques amb granotes de coll blau. És el primer film com a director de Schrader. La crítica marxista americana i alguns crítics europeus el van rebre com el primer film de Hollywood que encarava amb rigor, i fins i tot amb un punt de militància, la lluita de classes en la societat ianqui contemporània.

Repetició el dia 31.

19:30

Werner Herzog:

Die beispiellose Verteidigung der Festung Deutschkreutz / La incomparable defensa de la fortaleza

Werner Herzog, 1967. Int.: Peter Brumm, Georg Eska, Karl-Heinz Steffel, Wolfgang von Ungern-Sternberg. RFA. VOSE. 14'

Drama simbòlic sobre el tancament de quatre persones en una fortalesa que es converteix en una sàtira sobre l'estat de pau i els absurds deliris que inspira. Els personatges, cansats d'esperar un enemic imaginari que no arriba, acaben per inventar-se una guerra. Un esbós del que seria el seu primer llargmetratge *Signos de vida*.

Auch Zwerge haben klein angefangen / Els nans també van començar petits

Werner Herzog, 1969-1970. Int.: Helmut Döring, Paul Glauer, Gisela Hertwig, Gerd Gickel, Hertel Minkner. RFA. VOSC. 96'

En un col·legi solitari, els alumnes protagonitzen una rebel·lió. «No hi ha gent deforme als meus films. Els nans, per exemple, estan ben proporcionats. El que és deforme és allò normal: els béns de consum, les revistes... i el comportament religiós, les maneres a taula, el sistema educatiu... Aquestes són les monstruositats, no pas els nans. I són enormes fins a allò insuportable: d'aquí ve la rebel·lió per restaurar les normes, per conjurar el malson» (Werner Herzog).

Repetició el dia 29.

22:00

Werner Herzog:

Land des Schweigens und der Dunkelheit / El país del silencio y la oscuridad

Werner Herzog, 1970-1971. Int.: Fini Straubinger, Heinrich Fleischmann, Vladimir Kokol, M. Baaske, Resi Mittermeier. RFA. VOSE. 85'

«Com *Fata Morgana*, el film és un documental que explora, no sols l'objecte documentat sinó també el procés de rodatge (irònicament, usant el cinema per explorar un món sense imatges ni sons) i, per descomptat, tota l'existència humana. El món dels cecs i els sords és tan distant i solitari com ho fa notar la protagonista: "Quan deixes la meua mà, és com si fóssim a milers de milles l'un de l'altre". També pot ser, indica Herzog, un món millor, més intuïtiu, més natural» (James Franklin, Manuel Alcalá).

Repetició el dia 8 de febrer.

DIVENDRES 29

17:00

Werner Herzog:

Die beispiellose Verteidigung der Festung Deutschkreutz / La incomparable defensa de la fortaleza

Werner Herzog, 1967. Int.: Peter Brumm, Georg Eska, Karl-Heinz Steffel, Wolfgang von Ungern-Sternberg. RFA. VOSE. 14'

Auch Zwerge haben klein angefangen / Els nans també van començar petits

Werner Herzog, 1969-1970. Int.: Helmut Döring, Paul Glauer, Gisela Hertwig, Gerd Gickel, Hertel Minkner. RFA. VOSC. 96'

Vegeu el comentari del dia 28.

19:00

USA 70:

Little Big Man / Petit gran home

Arthur Penn, 1970. Int.: Dustin Hoffman, Faye Dunaway, Martin Balsam, Richard Mulligan, Chief Dan George, Jeff Corey, Jean Peters, Amy Eccles. EUA. VOSC. 140'

Vegeu el comentari del dia 20.

22:00

USA 70:

Taxi Driver / Taxi Driver

Martin Scorsese, 1976. Int.: Robert De Niro, Cybill Shepherd, Harvey Keitel, Peter Boyle, Jodie Foster,

Albert Brooks, Leonard Harris. EUA. VOSE. 115'

La primera col·laboració de Scorsese amb Paul Schrader com a guionista va ser aquesta història, guanyadora de la Palma d'Or del Festival de Cannes, sobre un veterà de la guerra del Vietnam que treballa de taxista nocturn a Nova York. El fet de descobrir el món de la delinqüència l'impulsarà a fer justícia pel seu compte. «Una pel·lícula admirablement acabada, feta amb una professionalitat que proporciona un plaer gairebé físic», deia Guarnier, que defensà sempre el cinema de Scorsese. I la música de Herrmann, bàsica per crear l'atmosfera del film.

Repetició el dia 30.

DISSABTE 30

17:00

Werner Herzog:

Schrei aus Stein / Crit de pedra

Werner Herzog, 1991. Int.: Vittorio Mezzogiorno, Mathilda May, Stefan Glowacz, Donald Sutherland, Brad Dourif, Chavela Vargas. França-Canadà-Alemanya. VOSC. 105'

Un cop més, Herzog penetra en el misteri de la natura amb les eines de la mística que han caracteritzat gran part de la seva filmografia. Les imatges d'alta muntanya –rodades al Cerro Torre, en plena Patagònia– són extraordinàries, incomparables. I la contemplació d'una foto de Mae West, gairebé tocant el cel, una nova pista herzogiana dels bojos que conquereixen el món.

Repetició el dia 31.

19:30

USA 70:

Taxi Driver / Taxi Driver

Martin Scorsese, 1976. Int.: Robert De Niro, Cybill Shepherd, Harvey Keitel, Peter Boyle, Jodie Foster, Albert Brooks, Leonard Harris. EUA. VOSE. 115'

Vegeu el comentari del dia 29.

22:00

USA 70:

1941 / 1941

Steven Spielberg, 1979. Int.: Dan Aykroyd, Ned Beatty, John Belushi, Lorraine Gary, Murray Hamilton, Christopher Lee, Tim Matheson, Toshiro Mifune, Warren Oates, Robert Stack, Nancy Allen. EUA. VOSC. 118'

Vegeu el comentari del dia 19.

DIUMENGE 31

17:00

Sessió infantil:

Winx, el secreto del regno perduto / Winx, el secret del Regne Perdut

Iginio Straffi, 2007. Itàlia. VC. 85'

Una pel·lícula d'animació basada en la sèrie de televisió *Winx Club*, protagonitzada per unes fades adolescents que, generalment, estan molt atentes a la moda. Tanmateix, ara hauran de vigilar i lluitar contra el Mal, amb majúscules, amagat en la dimensió fosca del seu regne màgic, que l'assetja per destruir-lo. Les fades, liderades per la Bloom, s'uniran per evitar-ho.

19:30

Werner Herzog:

Schrei aus Stein / Crit de pedra

Werner Herzog, 1991. Int.: Vittorio Mezzogiorno, Mathilda May, Stefan Glowacz, Donald Sutherland, Brad Dourif, Chavela Vargas. França-Canadà-Alemanya. VOSC. 105'

Vegeu el comentari del dia 30.

22:00

USA 70:

Blue Collar / Blue Collar

Paul Schrader, 1977. Int.: Richard Pryor, Harvey Keitel, Yaphet Kotto, Ed Begley, Jr., Harry Bellaver, George Memmoli, Lucy Saroyan, Lane Smith, Cliff De Young, Borah Silver, Chip Fields, Harry Northup, Leonard Gaines. EUA. VOSE. 109'. Projectió en DVD

Vegeu el comentari del dia 28.

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània. Avinguda Sarrià, 33. 08029 Barcelona – Telèfon 93 410 75 90 – Metro: Hospital Clinic (L5) – Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteca-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. filmtoteca.cultura@gencat.cat, <http://www.gencat.cat/cultura/icic/filmtoteca>